

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **O. M. A.,** zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje**, se sídlem Věkoše 416, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 12. 2020, č. j. 43 A 6/2020 – 43,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

III. Odměna a náhrada hotových výdajů advokáta Mgr. Ladislava Bárty **se určuje** částkou 3 400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 (třiceti) dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 11. 2020, č. j. KRPH-89447-20/ČJ-2020-050022-SV. Tímto rozhodnutím žalovaná dle § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobce zajistila za účelem předání podle Dohody mezi vládou České republiky a vládou Slovenské republiky o předávání a přebírání osob na společných státních hranicích

ze dne 2. 7. 2002, č. 1/2004 Sb. m. s. (dále jen „readmisní dohoda“). Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 5. 11. 2020 do 4. 12. 2020.

[2] Ze správního spisu vyplynulo, že dne 5. 11. 2020 hlídková služba policie zkontrolovala nákladní vozidlo s návěsem, v němž se nacházel žalobce a spolu s ním 47 dalších cizinců. Téhož dne v 17:00 hod. byl žalobce zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, v relevantním znění, neboť byl důvod se domnívat, že neoprávněně vstoupil na území ČR nebo zde neoprávněně pobývá. Při výslechu dne 6. 11. 2020 žalobce vypověděl, že je syrské státní příslušnosti, přičemž zemi původu opustil na začátku roku 2020. Ze Sýrie vycestoval, jelikož měl nastoupit do armády, což nechtěl z důvodu války, která tam probíhá. V Sýrii ho rovněž hledá policie, ale důvod nezná. Při bombovém útoku byl zničen dům, ve kterém žili žalobcovi bratranci, kteří útok nepřežili. Žalobce proto nechtěl zůstávat v tak nebezpečné zemi. Ze Sýrie cestoval různými způsoby přes Turecko, Řecko, Albánii, Kosovo, Srbsko, Rumunsko a následně pak v nákladním vozidle do České republiky. Cílem žalobcovy cesty bylo Německo, kde chtěl pracovat v pekárně, ve které je již zaměstnán jeho kamarád. V Německu má žalobce rovněž dva bratry. Jiné vazby v České republice či na území EU žalobce nemá. V zemi původu má rodiče a sestru. Žalobce sdělil, že by chtěl pokračovat v cestě do Německa, kde by požádal o azyl. O mezinárodní ochranu v žádné zemi nepožádal ani neměl v úmyslu požádat o mezinárodní ochranu v České republice. Dále žalobce uvedl, že nemá vízum ani jiné pobytové oprávnění. Žalobce si při vycestování ze země původu s sebou nezval ani občanský průkaz či cestovní pas, neboť se obával, že tyto doklady ztratí nebo zničí. Žalobce dále sdělil, že má prostředky na vycestování (zhruba 20 euro), nemá telefonní číslo a bydlení má domluveno u kamaráda v Berlíně. Ke svému zdravotnímu stavu žalobce uvedl, že se cítí dobře a nemá žádné zdravotní problémy.

[3] Řidič daného nákladního vozidla vypověděl, že ho převzal společně s druhým řidičem v Rumunsku, následně cestovali přes Maďarsko na Slovensko, kde zastavili na čerpací stanici, natankovali a pokračovali dál do České republiky, kde proběhla kontrola hlídkové služby policie. Žalovaná na základě zjištěných skutečností dospěla k závěru, že žalobce dne 5. 11. 2020 neoprávněně vstoupil ze Slovenské republiky na území České republiky bez platného pobytového oprávnění, byly tak naplněny podmínky předání žalobce podle readmisní dohody. Dne 6. 11. 2020 žalovaná zaslala příslušným orgánům Slovenské republiky žádost o předání žalobce dle čl. 2 odst. 5 této dohody.

[4] Vzhledem k tomu, že předání nebylo možné uskutečnit do 48 hodin od omezení osobní svobody žalobce, žalovaná již zmíněným rozhodnutím ze dne 7. 11. 2020, č. j. KRPH-89447-20/ČJ-2020-050022-SV, žalobce za účelem předání zajistila ve smyslu § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Okolnosti projednávané věci přitom dle žalované znemožňovaly uložení mírnějších opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nemá v České republice hlášen pobyt ani zajištěno žádné ubytování, nedisponuje dostatečnými finančními prostředky a na území České republiky vstoupil ve skrytu ze Slovenské republiky s vědomím, že nemá cestovní doklad ani pobytové oprávnění. Podle žalované by žalobce nebyl schopen plnit povinnosti plynoucí ze zvláštních opatření (alternativ k zajištění) a současně existuje důvodná obava, že by uložením některého ze zvláštních opatření bylo ohroženo jeho předání slovenským orgánům.

[5] Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že vzhledem k tomu, že žalovaná obdržela vyjádření slovenské strany, že odmítá převzetí syrských státních příslušníků, tedy i žalobce (z důvodu nevyhostitelnosti žalobce do země původu), a žalobce tak nebyl předán slovenským orgánům, zahájila žalovaná řízení o správním vyhoštění žalobce a za tímto účelem jej rozhodnutím ze dne 18. 11. 2020, č. j. KRPH-89447-33/ČJ-2020-050022-SV, zajistila podle § 124 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců. Následně vydala žalovaná rozhodnutí ze dne 1. 12. 2020, č. j. KRPH-89447-43/ČJ-2020-050022-SV, jímž žalobci uložila dle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2, písm. b) bodu 3 a bodu 4 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění v délce jednoho roku, nicméně současně bylo rozhodnuto, že se na žalobce vztahují důvody znemožňující jeho vycestování podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V návaznosti na toto rozhodnutí byl žalobce dle § 127 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců dne 1. 12. 2020 ze zajištění propuštěn.

[6] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované o zajištění za účelem předání podle readmisní dohody žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který ji rozsudkem ze dne 21. 12. 2020, č. j. 43 A 6/2020 – 43, zamítl. Krajský soud konstatoval, že žalovaná v napadeném rozhodnutí přezkoumatelně zdůvodnila naplnění podmínek § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců, včetně posouzení toho, zda nepostačuje uložit žalobci zvláštní opatření za účelem vycestování z území ČR. Krajský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2019, č. j. 4 Azs 263/2018 – 42 (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nevyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), zdůraznil, že dle Nejvyššího správního soudu je zajištění dle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců za účelem předání podle readmisní dohody v souladu s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (Úmluva), jsou-li dodrženy podmínky vyplývající z judikatury Evropského soudu pro lidská práva. K tomu krajský soud doplnil, že samotná skutečnost, že k omezení osobní svobody žalobce došlo na základě předání, o němž nebylo vydáno formalizované rozhodnutí, není v rozporu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva. Pouze na základě této skutečnosti nelze dle krajského soudu dospět ani k závěru, že došlo k porušení žalobcova práva na přístup k soudu podle čl. 36 Listiny základních práv a svobod (Listina), přičemž v podrobnostech soud odkázal na zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu.

[7] K námitce žalobce, podle níž by bylo jeho předání na Slovensko v rozporu se zásadou *non-refoulement*, krajský soud předně připomněl, že cizince nelze zajistit, pokud zákonný účel omezení osobní svobody nebude pravděpodobně možné uskutečnit, přičemž v této souvislosti odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS. Krajský soud konstatoval, že s ohledem na zásadu vzájemné důvěry mezi členskými státy Evropské unie žalovaná nepochybila, pokud se otázkou, zda žalobci na Slovensku nehrozí nebezpečí v souvislosti s jeho náboženským vyznáním, výslovně nezabývala (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017 – 29, publ. pod č. 3773/2018 Sb. NSS). Krajskému soudu nebyly známy žádné takové nedostatky na Slovensku, které by mohly žalobce ohrožovat na jeho základních právech, včetně hrozby nelidského či ponižujícího zacházení, resp. porušení zásady *non-refoulement*. Žalobce ani žalovanou ve správním řízení na žádné konkrétní nedostatky ve vztahu ke Slovensku neupozornil. K poukazům žalobce na nepříznivé postavení muslimů na Slovensku krajský soud uvedl, že mu není známo, že by muslimové čelili systematickému

pronásledování ze strany slovenských státních orgánů či že by jim tyto orgány nebyly schopny zajistit ochranu před případnými útoky soukromých osob. K ojedinělým násilným incidentům či xenofobním projevům vůči muslimům může docházet rovněž např. v Německu, kam žalobce cestoval. Krajský soud uzavřel, že nic nenasvědčuje ani tomu, že by žalobci reálně hrozilo navrácení do Sýrie, přičemž ze správního spisu je zřejmé, že Slovensko žalobce nakonec odmítlo přijmout právě z důvodu jeho nevyhostitelnosti do země původu.

II.
Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[8] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[9] Stěžovatel předně s odkazem na již zmíněné usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, namítá, že se žalovaná dostatečně nezabývala možnými překážkami jeho předání na Slovensko, což nenapravil ani krajský soud. Stěžovatel je přesvědčen, že bylo povinností žalované se touto otázkou zabývat i přesto, že stěžovatel neuváděl žádnou jemu hrozící újmu.

[10] Podle stěžovatele se krajský soud rovněž dostatečně nezabýval tvrzeným rozporem s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy a omezil se pouze na konstatování, že účelem zajištění byla příprava předání stěžovatele na Slovensko, aniž by zohlednil, že by mu v takovém případě mohlo hrozit pronásledování pro jeho náboženství, včetně pravděpodobných fyzických útoků na jeho osobu. Stěžovatel v této souvislosti namítá, že Slovensko je silně křesťanskou zemí, která je značně nevstřícná k islámu a lidé této víry jsou na Slovensku nepřímo diskriminováni například prostřednictvím úpravy náboženského sdružování (v roce 2016 byl zákonem zvýšen počet podpisů nutných pro registraci náboženské obce z 20 na 50 tisíc). Muslimové na Slovensku nemají mešity a čelí také útokům od různých extremistických skupin.

[11] Stěžovatel nesouhlasí ani s tím, že krajský soud neshledal rozpor s čl. 36 odst. 2 Listiny. V této souvislosti stěžovatel namítá, že proti rozhodnutí žalované o předání, které fakticky zasahuje do jeho osobní svobody, mu není umožněno domáhat se soudní ochrany (včetně přezkoumání zákonnosti účelu zajištění).

[12] Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalované zrušil.

[13] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III.
Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[15] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku krajského soudu v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud předesílá, že se skutkově i právně obdobnými případy cizinců, kteří byly hlídkou služby policie nalezeni v nákladním vozidle dne 5. 11. 2020 spolu se stěžovatelem, již v minulosti zabýval (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2021, č. j. 9 Azs 24/2021 – 25, ze dne 16. 6. 2021, č. j. 6 Azs 19/2021 – 28, ze dne 5. 8. 2021, č. j. 3 Azs 80/2020 – 28, či ze dne 25. 8. 2021, č. j. 8 Azs 18/2021 – 30). Nejvyšší správní soud přitom neshledal důvod se od těchto svých závěrů v nyní posuzované věci odchylovat, a to i s přihlédnutím k tomu, že obsah kasačních stížností v těchto věcech je v podstatě shodný a okolnosti těchto případů jsou obdobné.

[17] Podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy je možné zbavit osobní svobody v souladu s řízením stanoveným zákonem v případě zákonného zatčení nebo jiného zbavení svobody „*osoby, aby se zabránilo jejímu nepovolenému vstupu na území, nebo osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání*“.

[18] Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „*[n]elze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie*“.

[19] Se stěžovatelem lze souhlasit, že zajištění představuje podstatný zásah do osobní svobody, a proto může být provedeno výhradně v souladu s příslušnými právními normami, v neposlední řadě i v souladu s Úmluvou. Těmto otázkám se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již dříve podrobně věnoval. Lze poukázat zejména na rozsudek ze dne 9. 6. 2016, č. j. 6 Azs 253/2015 – 37, v němž se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval souladem právní úpravy zajištění cizince podle § 129 zákona o pobytu cizinců za účelem předání podle readmisní dohody s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy. Nejvyšší správní soud shledal, že jsou-li dodrženy podmínky vyplývající z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, je zajištění podle readmisní dohody dle § 129 zákona o pobytu cizinců v souladu s uvedeným ustanovením Úmluvy. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku konstatoval, že „*[p]ři uplatňování dohod a rozhodování o zajištění je třeba též respektovat ustanovení Úmluvy, jíž je Česká republika vázána. Čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy umožňuje zbavení svobody osoby v souladu s řízením stanoveným zákonem, aby se zabránilo jejímu nepovolenému vstupu na území nebo osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání. Z rozhodovací praxe Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že zajištění dle citovaného článku je ospravedlnitelné pouze pokud probíhá proces navrácení nebo vyhoštění, tyto procesy přitom musí probíhat s řádnou péčí ze strany příslušných státních orgánů. Zajištění musí mít oporu ve vnitrostátní právní úpravě a musí být v souladu s touto úpravou. Zároveň nesmí být „svévolné“, což je nutné chápat tak, že o zajištění musí být rozhodnuto v dobré víře, že dojde k naplnění jeho účelu, musí být vykonáno na odpovídajícím místě a v odpovídajících podmínkách a jeho délka by neměla přesáhnout dobu, ve které lze dosažení účelu zajištění rozumně*

předpokládat (srov. např. rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věcech Mikolenko proti Estonsku, č. 10664/05, A. a ostatní proti Spojenému království, č. 3455/05, Chahal proti Spojenému království, č. 22414/93, Saadi proti Spojenému království, č. 13229/03). Z čl. 5 odst. 2 Úmluvy vyplývá, že každý, kdo je omezen na osobní svobodě, musí být neprodleně seznámen s důvody tohoto omezení v jazyce, jemuž rozumí. Odst. 4 téhož článku Úmluvy garantuje každému právo na urychlený soudní přezkum rozhodnutí o zajištění". Předání cizince podle mezinárodní smlouvy z důvodu jeho neoprávněného pobytu na území lze považovat pro účely výkladu čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy za ekvivalentní k pojmu „vyhoštění" (podrobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2019, č. j. 4 Azs 263/2018 – 42, bod 20).

[20] V nyní posuzované věci nejsou pochybnosti o tom, že stěžovatel neoprávněně vstoupil na území České republiky, přes kterou projížděl, a žalovaná neprodleně po zjištění této skutečnosti začala činit kroky směřující k jeho bezprostřednímu předání na Slovensko (viz vyrozumění o předání občanů třetího státu dle článku 2 odst. 5 readmisní dohody ze dne 6. 11. 2020). Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů, což je doba přiměřená k naplnění účelu zajištění. V nyní posuzované věci byl proto stěžovatel zajištěn v souladu se shora uvedenými požadavky.

[21] Pokud stěžovatel v posuzované věci spatřoval rozpor s čl. 36 odst. 2 Listiny v tom, že o jeho předání na základě readmisní dohody nebylo vedeno řízení a nebylo o něm vydáno formalizované rozhodnutí, proti kterému by se mohl soudně bránit, je třeba uvést, že skutečnost, že se o předání nevydává samostatné rozhodnutí, není sama o sobě relevantní pro přezkum zákonnosti rozhodnutí o zajištění, které je možné napadnout žalobou ve správním soudnictví, což také stěžovatel učinil (žaloba je navíc projednávána ve zrychleném, přednostním režimu). V této souvislosti proto nelze konstatovat porušení práva na přístup k soudu ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny. Při přezkumu zákonnosti zajištění za účelem předání do jiného státu pak soud podle okolností věci a vznesených námitek zkoumá důvody omezení svobody, ale také důvody předání. Zajištění cizince za účelem předání je totiž možné pouze tehdy, není-li zákonný účel zajištění *a priori* vyloučen. Při rozhodování o zajištění tedy postačí úvaha o potenciální možnosti naplnění jeho účelu – v tomto případě úvaha o potenciální možnosti předání do daného státu (viz již zmíněné usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150). Proti úkonům žalované směřujícím k předání cizince do jiného státu na základě readmisní dohody se navíc stěžovatel může bránit též zásahovou žalobou ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s., včetně případného návrhu na vydání předběžného opatření dle § 38 s. ř. s.

[22] Stěžovatel v souvislosti se svým zajištěním za účelem předání podle readmisní dohody vyjádřil své obavy, že v případě předání na Slovensko by byl vystaven hrozbě špatného zacházení v rozporu s čl. 3 Úmluvy pro svoji víru, což mělo být překážkou jeho předání dle readmisní dohody. Byť se žalovaná touto otázkou, kterou stěžovatel uplatnil prostřednictvím svého zástupce až v žalobě, ve svém rozhodnutí výslovně nezabývala, Nejvyšší správní soud stejně jako krajský soud nezískal na základě své úřední činnosti ani obecně známých skutečností týkajících se Slovenska jakožto pro Českou republiku stále velmi blízké země žádné poznatky o tom, že by měl být stěžovatel v případě předání na Slovensko vystaven skutečnému nebezpečí špatného zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy a že by tedy jeho předáním na Slovensko byla porušena zásada *non-refoulement*. Slovenskou

republiku lze považovat za demokratický právní stát, v němž jsou obecně respektována základní lidská práva, včetně zákazu mučení a nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, svobody projevu, svobody sdružování a svobody náboženského vyznání. Byť jistě slovenská společnost, zcela obdobně jako společnost česká, zatím nemá hlubší zkušenost s obyvateli muslimského vyznání, přičemž islám jistě může u některých lidí na Slovensku, tak jako v České republice, vyvolávat nedůvěru, nelze předpokládat, jak již konstatoval krajský soud, že by slovenská policie, resp. tamní orgány činné v trestním řízení, nebyly ochotny a schopny poskytnout proti případné hrozbě fyzických či jiných extremistických útoků proti muslimské komunitě účinnou ochranu.

[23] Žádné jiné okolnosti, které by mohly představovat překážku realizace předání v rámci readmisní dohody, stěžovatel nenamítal. Takovou překážkou se ovšem nakonec ukázala být skutečnost, že slovenské orgány odmítly stěžovatele převzít z toho důvodu, že jeho vyhoštění do země původu, tedy do Sýrie, by bylo v rozporu se zásadou *non-refoulement*, a ke stejnému závěru o důvodech znemožňujících vycestování stěžovatele do země původu v následném řízení o správním vyhoštění dospělo ve svém závazném stanovisku i Ministerstvo vnitra. Pokud by v době vydání rozhodnutí o zajištění stěžovatele za účelem jeho předání dle readmisní dohody na Slovensko, které je předmětem přezkoumání správních soudů v této věci, byly již žalované k dispozici informace o tom, že slovenská strana nebude přebírat k readmisi syrské státní příslušníky z toho důvodu, že je nelze navrátit do země původu, nebyla by samozřejmě oprávněna stěžovatele za účelem readmise ani zajistit. To však stěžovatel netvrdil ani neprokázal a taková případná skutečnost nevyplývá ani ze správního spisu.

IV.
Závěr a náklady řízení

[24] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první za použití § 120 s. ř. s. Žalovaná byla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, příslušelo by jí tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení, ovšem podle obsahu spisu jí v tomto řízení žádné náklady nevznikly, proto jí Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[26] V řízení o kasační stížnosti pokračovalo zastoupení stěžovatele advokátem Mgr. Ladislavem Bártou, kterého stěžovateli ustanovil již krajský soud (§ 35 odst. 10 poslední věta s. ř. s.). Náklady spojené se zastoupením, tj. hotové výdaje advokáta a odměnu za zastupování, hradí v takovém případě stát. Nejvyšší správní soud zástupci přiznal odměnu výši 3 100 Kč za jeden úkon právní služby, tj. podání kasační stížnosti a její doplnění [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], a dále paušální náhradu hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč za tento úkon (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy částku 3 400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 27. září 2022

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu